

— Всі вставайте ви маєте це побачити!

В наше укриття забіг хлопець ім'я якого Акрам, тяжело дихаючи він підняв руку у напрямку водоспаду. Прокинувшись ми вийшли назовні, наші здивовані обличчя дивились у напрямку руїн.

— Що відбулось?

— Я вже нічого не розумію.

— Куди ділись річки.

Сонячні промені світили на сене і не дозволили мені зразу побачити це; руїни зникли замість них ми зараз бачили чисте поле усіяне дрібним камінням.

(Я думав мене вже тяжело здивувати)

Оглянувшись я побачив наш водоспад, але зараз під потоками води ми бачили двері! Двері висотою у 3 метри були схожі на моноліти. Їх покривав мох який ховав від нашого погляду грубі візерунки, які почали змінюватись. Кам'яні гіганти на барильєфі почали піднімати свою зброю і перехрестивши її двері відкрились.

Шум піднявся серед людей.

— Ми знову зіткнулись із незрозумілим, зараз мабуть найкращим буде розділитись. Тому є бажання.

Слова Уорика заставили багатьох опустити очі, мало хто хотів іти у невідомі двері, але лишатись серед відкритого простору теж не хотіли.

— Я піду! — першим окликнувся Іллай, — І Карн відправиться з нами.

(Як швидко він прийняв рішення)

Можливості відмовитись не було і тому мені довелось погодитись.

— Я також піду, — відповів Джош.

— Доведеться і мені відправитись з вами, — сказав Сава.

— І я мабуть...

Останні слова належали Марден, я так і не зрозумів чому вона вирішила відправитись з нами. Загалом у групі було шестеро. Уорик залишився а його замінив африканець Джомо із Кенії.

Група зібравшись коло дверей дивилась у пустоту. Лиш темряву можна було побачити по ту сторону воріт. Взявши саморобний ліхтар із чаші і тканини змоченою жиром зайців вони відправились всередину. Першими зайшли Сава і Джомо оскільки були найбільшими і найстаршими, а далі всі інші.

Темрява окутала все, лиш світло від чаші дало змогу побачити сходинки.

Ихихии...

Хриплий голос почувся коло дверей. Невелика чаша була передана назад, але нічого не було видно.

— Я вітаю вас...

Зелене миготіння заповнило простір навколо і набирало силу. Спалах світла і всі змогли побачити приміщення перед собою.

Стіни були усіяні зеленими кристалами які освічували цю кімнату. В різних нішах, що були вибиті у стінах знаходились найрізноманітніші речі. Деякі виглядали новими а інші віддавали старовиною, як наприклад гобелени. Кам'яна підлога була прикрашена зображенням дерева із білого каміння.

Ви перші хто зайшов у рїни Столиці

Серед поля ви найшли вхід у підземелля. Колись тут находилась столиця однієї держави, але гнів богів зрівняв місто із землею. Тепер відголоски минулої слави можна знайти у цьому місці.

Ваша Слава виросла на 10

Отриманий бонус першовідкривача!

— Я вже забув коли бачив людей, хах...

Голос пролунав із стіни, приблизившись до неї люди побачили маску з рогами, і закритими очима.

— Не треба так дивитись.

Повіки піднялись і два кола світла почали оглядувати присутніх. Із стіни почало появлятись тіло істоти. Величезна грива прикривала тіло монстра, кістляві руки почали відштовхуватись від стіни. Ноги схожі на коріння не відривались від підлоги.

— АААА!

Крик дівчини заповнив кімнату.

— Ви занадто шумні! Можете вести себе тихіше в моїх землях?

— Ти що таке? — швидко викрикнув Сава.

— Як не пристойно так звертатись до вищого духа. Ах забув представитись.

Монстр розвів руки у сторони і проговорив:

— Перед вами хранитель підземелля Анкоу, слуга бога Цернунна.

Його силует зник у повітрі. Злякавшись група почала шукати його у цьому залі. Невеликий

хрест із шкурою оленя появився коло стіни. Анкоу міцно тримав його.

— Моє завдання є оберігати цю територію і передавати волю бога смертним, або давати випробування. Оскільки ви є першими хто тут появився, ваша група отримує невеликий благословення від мене. Перед вами вівтар бога, якщо ви принесите підношення то ви можете сподіватись на благословення самого бога.

Погляді були прикуті до дивного хреста, внизу якого появилась плита покрита зверху тканиною.

— Доторкнувшись до нього ви можете віддати свої дари. Хтось хоче поспробувати? Ти хлопець з веселим обличчям хочеш поспробувати, — кістлява рука була направлена в Ілляя.

— Спробую?

Підійшовши до хреста він опустив свою палицю на плиту.

— Я Іллай, приношу цей дар богу Цернунну "рогатовому володарю земель" прийми мою силу...

Слова самі злетіли із вуст хлопця. Палиця зникла у темному тумані і над головою Ілляя появился напис.

Благословення бога

Протягом ночі ваші сили піднімуться на 30%

Захист від ментальних атак піднявся на 15%

"Погляд темряви" можете один раз налякати монстра сильнішого за вас.

Побачивши це всі інші підійшли до хреста...

Джош поставив ржаві столові прибори і отримав таке саме благословення.

Канадець віддав годинник і його ржавий ніж відновився.

Марден віддала сережку із лівого вуха, і тоді права змінилась.

Права сережка шостого чуття.

Пасивно: ментальний захист 5 одиниць.

"Шепіт смерті" раз в день попередить про смертельну небезпеку, перезарядка тиждень.

Коли підійшла моя черга я почав роздумувати що зробити.

(Зараз при собі я маю лиш спис і кістку від зомбі, цього не достатньо. Тоді спробуємо так).

Поставивши кістку на плиту я так само на автоматі почав промовляти:

— Я Карн, приношу ці дари богу Цернунну "рогатовому володарю земель" прийми мої сили...

На руках появились надрізи у вигляді зірки з чотирьма променями, кров почала повільно витікати і формувати кільце між поїми руками. Один момент і кістка зникає у крові, а сама кров всмоктується хрестом. На моєму поясі появился невеликий предмет.

Кістяний ніж

Пасивно: повільніше втрачає міцність.

При обробці туші монстра існує шанс в 12% на отримання додаткових матеріалів.

(І заради цього я віддав свою кров!).

Останнім був Сава, ніхто не бачив що він поставив, але це щось цікаве.

Блогословення Наглядач

Ви краще розумієте бойову ситуацію

Ваша група перестає боятись темряви.

Удача на вашій стороні + 10 до характеристики.

— Щось слабенькі дари, але наступного разу принесіть більше. А тепер ви можете вступити у мої володіння.

Стіна зникла у темряві, і появились нові двері.

— За ними знаходиться перша частина вашого випробування, пройшовши його ви зможете повернутись. У вас є ще трохи часу.

Продивившись пару книг у залі ми відправились вниз...

<http://tl.rulate.ru/book/5485/106428>